

въ голѣмо недоумѣніе, рече ми — съ единъ товъ на добродушіе, което подѣйствува на сърдцето ми и мя докара въ умиленіе, — не знаешъ на какво да ся рѣшишь! Ела, друже, ела цѣлуни мя, защото по-голѣмъ почеть а по-малко ползъ ще има за тебе да цѣлунишь рѣкчѣтъ на царь, приложи той смѣящець ся; но пакъ трѣба да исповѣдашь, че мнозина царіе на мое мѣсто не быхъ были днесъ толкозь великодушны, като мене. Това като рече трѣгнѣ си, а мене мя остави смаянъ за толкото негово великодушіе.

Между това, опасность-та отъ който царьтъ толкозь великодушно бѣше мя вече запазилъ, всяка минута щѣше да ся подновява за мене. Нѣмаше никакъ сумнѣніе, че много скороходцы испратены отъ Варшавѣ щѣхъ да раздадѣтъ на всякъдѣ ужасното извѣстіе за откраднуваніето на царя, и сега гоняхъ дѣятелно похитителѣ. Любопытното ми облѣкло можаше да мя издаде като бѣгамъ, и ако испадняхъ въ рѣцѣтъ на Руссы, които да знаѣтъ подобръ какъ е станѣла работата, всичкытъ старанія на царя не быхъ могли да мя избавятъ. И ако прѣдположахъ че Пулосскый бѣ сполучилъ онова което желаше и имаше на умѣтъ си, то пакъ трѣбаше да е още много далеко, тѣй що азъ трѣбаше да извървиъ едно разстояніе най-малко отъ двадесеть часа. Коньтъ ми бѣше грохнѣлъ, опятахъ ся да го сбодѣ и покарамъ по-бържѣ, но едва прѣстъпи около петдесеть раскрача, прѣцѣнѣ ся и паднѣ. На онзи